

"לעולם לא אקלל רב בישראל"

נתנאל אלישיב

מנהל הוצאת הספרים 'מכון בניין התורה'

שבוע הספר העברי הסתיים לו, ועתה הגיעה שעת הסיכומים. החלטתנו להשתתף לראשונה בשבוע הספר הסתברה כנכונה: מכרנו כמות יפה של ספרים, נחשפנו לקהל רחב ומגוון, שוחחנו עם אנשים רבים, ואולי החשוב מכול: כל באי שבוע הספר העברי יודעים עתה שכתבי הרב קוק ותלמידיו הם חלק בלתי נפרד מפסיפס המילה הכתובה בישראל. אולם אירוע אחד שאירע במהלך השבוע אינו נותן לי מנוח, ועל כן אני מעלה אותו על הכתב.

אחד מבאי הדוכן שלנו החזיק בידו את הספר לזכרו של רס"ן רועי קליין הי"ד – 'בכל לבבך', אותו החליט כבר לרכוש, והוא עיין ממושכות בספרנו החדש – 'לעזרת ד' בגבורים'. לפתע צדה עינו את מכתב הברכה של הרה"ג שלמה אבינר שליט"א בפתח הספר, והתקיים בו הפסוק "ויפתח ד' את פי האתון": "חבל, עמדתי לקנות גם את הספר הזה, אבל עכשיו שאני רואה שיש בו דברים של הרב אבינר, לא אקנה אותו. בושה וחרפה שקוראים לאדם כזה בשם רב... ועוד כהנה וכהנה דברי "שבח" על הרב אבינר.

שאלתי את עצמי מה תפקידי בסיטואציה שנוצרה. האם עליי להתווכח אתו? אולי חובתי לכל הפחות למחות? האם עליי לסרב למכור לו גם את הספר שרצה, בטענה ש"כאן לא נותנים שירות למבזי תלמידי חכמים"? או שמא תפקידי הוא לא להיגרר לפרובוקציה, אנחנו בגן הפעמון ולא בהייד פארק, אולי צריך פשוט לעמעם את כל העניין וזהו. הרי ממילא לא השוטה הזה הוא האשם הראשי בחטא החמור שחטא בו, הוא בסך הכול מאמין לדברי הסתה שהפיצו שועלים קטנים מחבלים כרמים.

אמרתי לו מה שאמרתי, אך לאחר מכן נזכרתי במעשה. היה זה בתרגיל גדודי ממושך, עת שימשתי כמפקד של כוח רתק. איתמר, מפקד הפלוגה, הוביל את הפלוגה באיגוף ימני, ותפקידי היה לתת לו חיפוי באש בשעת ההסתערות על היעדים. הבעיה החלה כשהמח"ט שלנו עמד על גבי והחליט שכדאי שאשתף פעולה עם פלוגה אחרת, ואתן גם לה חיפוי. רק מכשיר קשר אחד היה ברשותי, ובפקודת המח"ט עברתי להאזין לתדר של הפלוגה השנייה. בינתיים איתמר התקדם בוואדי, ומדי פעם עלה מולי בקשר – כך גיליתי מאוחר יותר – בבקשה שאתן לו חיפוי כזה או אחר. את החיפוי נתתי גם ככה, אבל הוא לא ידע זאת, כי היינו בשלב התרגיל ה"יבש", בו לא יורים באמת. רק לאחר כעשרים דקות סיימתי את העבודה מול הפלוגה השנייה וחזרתי לתדר שלנו, ומיד עליתי מול איתמר. איתמר לא הצליח להסתיר את הזעם בקולו המתנשף: "איפה היית?! כבר עשרים דקות אני עולה מולך שתתן לי חיפוי!" הסברתי לו מה קרה, ולאחר רגע של שתיקה הוא חזר ועלה מולי בטון שקט יותר – "אה, הבנתי, סליחה שצעקתי עליך". לאחר זמן מה הסתיים התרגיל היבש ונפגשנו על כיפת התצפית. "שמע נתנאל" הוא אמר, "כל כך כעסתי עליך עד שהסברת לי מה קרה...". אחד החיילים רצה להגדיל את רושם הקפידא של המ"פ, לשם השעשוע, ואמר: "כן, הוא אמר עליך שאתה...". וכאן אמר כמה מילים שאפילו הנייר אינו סובלתן. בשלב הזה התקומם איתמר ואמר בהתרגשות: "למה אתה משקר?! אני לעולם לא אקלל רב בישראל!"

לא שאני מחזיק מעצמי ככה "רב בישראל", אבל מדוע מה שברור לאיש היי-טק חילוני למהדרין, אינו ברור לאנשים שהתחנכו על אדני התורה והמצוות? איך לא פחד אותו פוחז לתת דרור לחרצובות לשונו כנגד רב יישוב, ראש ישיבה גבוהה ומחבר של כמות עצומה של ספרים תורניים? גם אם חדר ספק ללבנו ביחס לצדקותו של הרב אבינר, כיצד זה הגיע לביטחון מוחלט בלשון הרע ששמע, עד שהוא מרשה לעצמו לטנף את שפתיו בדברי בלע? אז לפחות עכשיו אבקש להבהיר, שביתו של רועי קליין היה – ועודנו – מלא וגדוש בספרים של הרב אבינר, שסייעו לרועי לעמוד על דעתו כאיש תורה. גם לזכרו של אל"מ דרור וינברג הי"ד זכינו להוציא ספר לאור. כשהאלוף משה קפלינסקי נכנס לחדרו של דרור בבוקר שלמחרת נפילתו בקרב הגבורה בחברון, מצא על שולחנו ספר פתוח, בו נראה למד ברגעים לפני שהוקפץ לאירוע; היה זה 'טל חרמון' של הרב אבינר.

אינך יכול להעריך גיבורים כמו רועי קליין ודרור וינברג ובד בבד לבזות את רבם, הרב שלמה אבינר, **זה לא הולך ביחד.**

אינך יכול לבזות את הרב אבינר על כך שהתנגד לסרבנות בשעת ההתנתקות ובד בבד לבכות במרירות על פטירתו של הרב מרדכי אליהו זצ"ל, אשר גם כן התנגד אז לסרבנות, **זה לא הולך ביחד.**

אינך יכול להזדהות עם מתיישבי גוש קטיף יובב"א ובד בבד לבזות את הרב שרובם בחרו לשמוע בקולו עת קרא להיאבק בדרך של הסברה ולא בסגנון מיליטנטי, **זה לא הולך ביחד.**

עד כאן ביחס לרב אבינר, אבל בכלל, אינך יכול לחשוב על עצמך שאתה הולך בדרך התורה ובד בבד לבזות רבנים שלא נראים לך. "כל המבזה תלמידי חכמים – אין לו רפואה למכתו" (שבת ק"ט ב), אולי משום שברגע שבו נפלת למבט כל כך שפל על תלמיד חכם, אין סיכוי שתחזור בתשובה, כי אתה אמנם מכבד רבנים, אבל רק אם הם רבנים "אמיתיים", בניגוד לרב שביזית שכלל אינו רב בעיניך. אין כל אדם יכול ללמוד מפיו של כל רב, ולעתים אף עשויות לעלות תמיהות ביחס לדבריו או מעשיו של רב כזה או אחר. מכאן ועד לאמירת דברי בלע והשמצות על אנשים שמוחזקים להיות תלמידי חכמים – הדרך ארוכה. כמה ארוכה? בערך כמו המרחק מגן עדן לגיהנום. לא זכית להיות מאלה שיודעים איך להעריך ולכבד כל גדול בישראל? אז לא. לפחות תכבד רבנים כמו המ"פ החילוני שלי.

לדברים נוספים מאת נתנאל אלישיב כנס לאתר של מכון בניין התורה

www.binyanhatorah.com